

sonale, at Stykkerne ligge i Arkivet, men ikke spilles, og tror det ærede Medlem ikke, at hvis disse Stykker havde været givne fri — hvad jeg vilde have ønsket, men ikke har kunnet opnaa, idet denne Lov kun giver en Mulighed derfor — det da havde været bedre, om de bare blevne spillede paa andre Theatre, og der derved var blevet skabt en Interesse hos Publikum og tillige Skuespillere til at udføre Stykkerne; thi Skuespillerne kunne ikke komme frem, naar de ikke faae Lov til at spille Stykkerne. Hvis jeg mente, at Forslaget var til Stade for det kongelige Theater, vilde jeg ikke være med til at faae det gennemført, thi jeg ønsker ikke det kongelige Theater ødelagt; jeg har derimod al Grund til at holde paa, at det ikke sker. Jeg indser meget vel i dette Dieblit, at det kongelige Theater er det Theater, som har den største, ja næsten eneste Betydning som Hovedstadens Kunstanstalt, og troede jeg, at Forslagets Gennemførelse vilde ødelægge det, vilde jeg ikke være med dertil. Vi kunne ikke vide, hvorledes Privattheatrene kunne udvikle sig; Regjeringen har jo Magt til at slaa dem ned, Magt til at tillade, at der ikke kommer andre Theatre i Kjøbenhavn end det kongelige Theater. Men hvorledes det end gik, er jeg overbevist om, at Forslaget vilde ikke være til Stade for det kongelige Theater. Hvad jeg ønsker, er, at det kongelige Theater vilde lægge mere Vægt paa dansk Skuespil og mindre Vægt paa Opera og Ballet. Det, det gjælder om her tillands er, at se den gamle danske Litteratur og den nye danske Litteratur blive spillet, og det vil Lovforslaget efter min Mening bidrage til, saaledes som det nu er.

Scharling: Jeg maa atter gjøre Indsigelse imod, at min Opposition skulde være baaren af den Formening, at den ærede Ordfører og den ærede Minister ingen Interesse skulde have for det kongelige Theater. Det har jeg aldeles ikke udtalt, og jeg har ikke jagt Noget, hvoraf en saadan Mening kunde udbrages. Derimod har jeg den Overbevisning, at vor Formening om, paa hvilken Maade man bedst fremmer og gavner det kongelige Theaters Interesser, paa dette Punkt er meget afviende. Jeg holder paa min Overbevisning, ligesom den ærede Ordfører holder paa sin. Naar den ærede Ordfører spørger mig om, hvilken Betydning det kan have for det kongelige Theater vedblivende at ere en udelukkende Ret til Dehlsenschlagers Tragedier, naar det ikke var i Stand til for Tiden at opføre dem, vil jeg dertil svare, at det har den meget

store Betydning, at naar det ikke opføres dem i Dieblirket, er det fordi der savnes Skuespillere, og fremfor alt en Skuespiller til at udføre de bethdeligste Roller i disse, og den Omstændighed, at det kongelige Theater har en udelukkende Ret til Stykkerne, medfører den store Fordel for det kongelige Theater, at naar der kommer en Skuespiller, som har Betingelserne for at kunne spille dette Repertoire, vil han af al Magt søge til det kongelige Theater, medens der derimod, naar han kan gaa til et hvilket som helst andet Theater og faae det Repertoire, Intet er, som drager ham til det kongelige Theater. Jeg mener, at dette, set fra det kongelige Theaters Synspunkt, har ikke saa ganske Lidt at sige.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius):

Jeg har kun et Ord at sige i Anledning af, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) udtalte, ikke sidste Gang, men forrige Gang, da han havde Ordet. Han udtalte nemlig, at selv om man maatte sige, at man gennem det nu foreliggende Forslag søgte at hævede Forfatternes Ret i en større Udstrækning end hidtil, havde det dog Mindre at sige; thi det kom dog væsentlig an paa Administrationens Bestemmelser, om man ikke ogsaa under de nuværende Forhold vilde give dem den samme Ret. Men paa dette Punkt tager det ærede Medlem fuldstændig fejl. Det, som nu engang er erhvervet af det kongelige Theater, det, som altsaa er det kongelige Theaters Eiendom, det kan ikke efter min Overbevisning ved nogen som helst administrative Bestemmelser gives frit. Sfulge Praxis kan man enkeltvis give Ret til, at et enkelt Stykke en enkelt Gang eller i et enkelt Tidsrum opføres andet Steds, men man kan ikke udenvidere give Stykkerne fri saaledes, at de uden særlig Tilladelse kunne opføres andre Steder. Det vil altsaa sige, at Forfatterne, særlig de ældre Forfattere eller deres Efterkommere nu ere saaledes stillede, at de ikke kunne opnaa, hvad de ganske sikkert for en Del i alt Fald vilde kunne komme til at opnaa efter en vis Tids Forløb, naar dette Lovforslag gaar igjennem. Særlig vil jeg dog lægge det ærede Medlem paa Sinde, hvad han maatte ogsaa selv har tænkt paa ved sit Foredrag, det er Eftertrykslovens § 18. Det er min Mening, at Administrationen i alt Fald havde kunnet fortolke Eftertrykslovens § 18 paa anden Maade end gjort er, men jeg antager dog ikke, at det kan være det ærede Medlems Mening at tilraade Administrationen for